

ARANYDIPLOMÁS KOLLÉGÁINK

2014. október 12-én ünnepélyes keretek között vette át aranydiplomáját **Keresztes László**, tanszékünk emeritus professzora és **Kiss Antal**, tanszékünk nyugalmazott docense.

Mindkettejüknek szívből gratulálunk, és jó egészséget kívánunk!

Az alábbiakban közreadjuk Keresztes László ünnepi beszédét.

Kedves Rectorhelyettes úr, Dékán asszony, Dékánhelyettes asszony és Dékánhelyettes úr!

A jubiláns diplomások nevében kérek szót. Szeretném mindannyiunk nevében megköszönni, hogy a DE Bölcsészettudományi Kara kitüntető oklevélben részesített bennünket. Annak idején mi még bölcsésztanári szakokra jelentkeztünk, mert tanítani készültünk. A végzés után aztán ki-ki szerencsésének és érdeklődésének megfelelően helyezkedett el: a közoktatás és a közművelődés minden területére szóródtunk szét.

Mindig tisztelettel és szeretettel gondoltunk anyaintézményünkre, hiszen tapasztalhattunk, hogy korszerű ismeretekkel felvértezve indított el bennünket a nagybetűs Életbe. Én magam akármerre jártam, mindenütt találkozhatam egyetemünkön végzett oktatókkal, kutatókkal és kulturális szakemberekkel. Mindannyian büszkén vallottuk, hogy Debrecenben végeztünk. Láthattuk, hogy professzorainknak nemcsak Magyarországon, hanem nemzetközi téren is igen nagy volt a tekintélye. Ennek megfelelően sehol sem kellett szégyenkeznünk debreceni diplománk miatt, és sohasem láttuk hátrányát „vidéki” egyetemi diplománknak.

Tisztelettel emlékezünk tanárainkra. Nostalgiaiával gondolunk egyetemi éveinkre, az alma mater falaira, termeire, belső tereire és külső környezetére. Lassan feledésbe merültek a vizsgák izgalmai is. Szeretettel emlékezünk diáktársainkra, akiknek egy része sajnos már eltávozott közülünk. Azokra is, akik most egyéb okok miatt nem jöhettek ide.

A régi nemzedék tehát tanárnak vallja magát. A tanárok azért maradnak fiatalok, legalábbis fiatalosak, mert mindig fiatal emberekkel vannak körülveve, akár milyen szinten – középiskolában vagy felsőbb tanintézetekben – dolgoznak. A baj az, hogy míg a tanítványok átlagéletkora nagyjából állandó, mi fölöttünk viszont gyorsan múlnak az évek, aminek következtében ide érkezve már arany, gyémánt, vas, sőt rubin diplomát vehettünk át.

Kívánok a 100-éves bölcsészkarunknak, a Kar vezetésének és oktatóinak további sikereket az oktató- és nevelőmunka, nem különben a tudományos kutatások területén. Magunknak pedig azt kívánom, hogy minél többen érjük meg a következő diplomafokozat átadását. Az ötveneseknek erre még tíz évet kell várniuk, a többieknek könnyebb a dolga: „csak” 5-5 évet. Mindnyájunknak jó egészséget kívánva megköszönöm a Karnak irántunk, volt tanítványai iránt tanúsított figyelmét.

KERESZTES LÁSZLÓ